

ת"פ 12546/04/16 - מדינת ישראל נגד דביר משה בוקריס

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 12546-04-16 מדינת ישראל נ' בוקריס(עציר)

לפני
בעניין: כבוד השופט מוחמד עלי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דביר משה בוקריס (עציר)

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד עידן לוי

הנאשם: הובא

ב"כ הנאשם: עו"ד לירן אוחיון מהסניגוריה הציבורית

גזר דין

הכרעת הדין

1. בהכרעת דין מפורטת הורשע הנאשם במספר עבירות בגדרי כתב אישום שכלל שלושה אישומים לפי הפירוט דלקמן:

על פי עובדות האישום הראשון ביום 28.3.2016 בסמוך לשעה 14:10 התקשר שוטר שפעל כסוכן (להלן: **הסוכן**) אל הנאשם, שבינו לבין הנאשם אין היכרות קודמת, ושאל אותו אם ביכולתו לספק לו "אחד", כשהוא מתכוון לסם מסוכן מסוג חשיש. בתגובה ענה הנאשם בחיוב, והשניים סיכמו להיפגש במקום מפגש בנהריה. לאחר כשעה, הגיע הנאשם רגלית למקם המפגש, או אז מסר הנאשם לסוכן סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 1.57 גרם נטו, ובתמורה קיבל מהסוכן סכום של 100 ₪ עבור הסם. בגין מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירה של יצוא, יבוא, מסחר, והספקת סמים מסוכנים לפי סעיף 14 בשילוב סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג-1973 (להלן: **פקודת הסמים המסוכנים**).

על פי עובדות האישום השני ביום 29.3.2016 במסגרת ת"פ 39346-03-14 נקבע על ידי בית משפט זה כי הנאשם יהיה נתון במעצר בית מלא בבית הוריו בנהריה וזאת עד ליום 1.5.2016. ביום 30.3.2016 בסמוך לשעה 14:45 עזב הנאשם את מקום מעצר הבית עד שנעצר על ידי המשטרה בשעה 16:10 בנהריה, ובכך הפר את ההוראה החוקית שניתנה על ידי בית המשפט. לפיכך, הורשע הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

על פי האישום השלישי ביום 30.3.2016 בסמוך לשעה 13:47 התקשר הסוכן לטלפון הנייד של הנאשם, ושאל אותו אם ביכולתו לספק "שתיים יפים" כשהוא מתכוון לסם מסוכן מסוג חשיש, בתגובה ענה הנאשם בחיוב. השניים סיכמו להיפגש במקום המפגש. לאחר כשעתיים, הגיע הנאשם רגלית למקום המפגש, או אז ובתוך חדר מדרגות של אחד הבניינים בסמוך למקום המפגש, מסר הנאשם לסוכן סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 3.09 גרם נטו ובתמורה קיבל מהסוכן 200 ₪ עבור הסם. באותו מעמד, גם החזיק הנאשם סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 3.15 גרם נטו לצריכתו העצמית. מיד לאחר מסירת הסמים לסוכן, ולאחר ששוטר אחר הודיע לנאשם על מעצרו, עשה הנאשם מעשה בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בכך שזרק על הרצפה את הכסף שקיבל מן השוטר ואת הסמים שהחזיק. בגין מעשים אלו, הורשע הנאשם בביצוע עבירות של יצוא, יבוא, מסחר והספקת סמים מסוכנים לפי סעיף 13 בשילוב סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים; החזקת סמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) בשילוב סעיף 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

2. יצוין כי הנאשם לא חלק על התיאור העובדתי שפורט בכתב האישום והסכים להגשת ראיות התביעה ללא שמיעת עדים. עיקר טענתו של הנאשם שיש לזכותו מעבירות הסמים שיוחסו לו, מעצם העובדה כי העבירות בוצעו לאחר שהודח לבצען על ידי "סוכן מדיח". הנאשם לא כפר בביצוע העבירה של הפרת הוראה חוקית הכלולה באישום השני.

3. בהכרעת הדין נדחו טענות הנאשם והוא הורשע בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כן נקבעו קביעות רלוונטיות לעניין העונש - אותן נציין בגוף הכרעת הדין.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה טען לעונש, הפנה לערכים המוגנים שלדידו נפגעו בצורה מהותית, ועמד על הנזקים החברתיים שהפגיעה באותם ערכים גורמת. כן הפנה ב"כ המאשימה לנסיבות ביצוע העבירות וביקש ללמוד מהן חומרה, בין היתר משום שהעבירות בוצעו כאשר נגד הנאשם תלוי ועומד הליך משפטי אחר, ואף תוך הפרת תנאים מגבילים שנקבעו במהלך עיכוב ביצוע גזר הדין באותו הליך. כן נטען כי הפעולות שנקטו על ידי הסוכן המשטרתי לא כללו ניסיונות שכנוע. המאשימה סבורה כי יש לראות בכל אישום אירוע נפרד ולפיכך יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אישום, כלהלן: לגבי האישום הראשון מתחם שיכלול מאסר בפועל בין 6-12 חודשים; לגבי האישום השלישי מתחם שכולל מאסר בפועל בין 12-24, לאור ביצוע העבירה תוך הפרת הוראה חוקית. ב"כ המאשימה הפנה להרשעות הקודמות של הנאשם ובפרט להליך

הקודם בו הורשע, בו לדבריו לא ניצל הנאשם הזדמנות לשיקום שניתנה לו. לסיכום, ביקש ב"כ המאשימה להטיל עונשים בגדרי המתחמים במצטבר אחד לשני וכן במצטבר לעונש שמרצה הנאשם כיום בתיק קודם. בנוסף ביקש ב"כ המאשימה לפסול את רשיון הנהיגה של הנאשם ולהטיל קנס מרתיע ומשמעותי, ומאסר על תנאי לתקופה מרבית. במהלך טיעוניו הגיש ב"כ המאשימה פסקי דין שלגישתו תומכים בעמדתו.

5. הסנגור טען לעונש והפנה לנסיבות ביצוע העבירות. לגישת הסנגור יש לראות בכל האישומים אירוע אחד ולקבוע מתחם עונש אחד בהתאם. הסנגור סבור שאין לייחס משקל משמעותי למספר העסקאות מאחר ומספר העסקאות הוא נתון בשליטת המדינה, אשר יכולה לשלוח אותו סוכן מדיח מספר פעמים וכל אימת שרצתה; כן ביקש להתחשב בכך שהעבירות בוצעו ביוזמתו של הסוכן. לעניין מתחם העונש: תוך שהוא מפנה לפסיקה ממנה ביקש ללמוד גזירה שווה, טען הסנגור כי המתחם כולל מאסר בפועל שנע בין 3-9 חודשים. הסנגור ביקש להתחשב בכך שהנאשם הודה בעובדות ורק העלה טענה משפטית, ובכך שהיה נתון במאסר אך המאשימה הגישה בקשה למעצר עד תום ההליך דבר שגרם להקשחת תנאי כליאתו. הסנגור טען כי יש להורות על חפיפת מרבית של תקופת המאסר שתוטל על הנאשם בתיק זה, עם עונש המאסר שהוא מרצה במסגרת תיק קודם. כן טען הסנגור, תוך שהפנה לפסיקה, שלעמדתו יש לנכות מתקופת המאסר שתושט בתיק זה כ-70% מהתקופה בה הנאשם היה עצור-אסיר, ומכל מקום יש לנכות את התקופה בה היא עצור שלא במקביל לתקופת המאסר.

6. בדברו האחרון ציין הנאשם כי בכוונתו לנצל את תקופת המאסר כדי להשתקם; כי התיק הנוכחי הוא תולדה של מעידה; וכי ביצוע העבירות היה על רקע העבודה כי הוא חזר להשתמש בסמים.

מתחם העונש ההולם וגזר הדין

7. כידוע, שני שלבים עיקריים לגזירת הדין, קביעת מתחם עונש הולם בשים לב לעקרון ההלימה, ולאחר מכן גזירת העונש בתוך מתחם העונש, זאת כשאין נימוקים המצדיקים סטיה מהמתחם לקולא או לחומרא. סעיף 40ט לחוק העונשין מונה את הנסיבות שיש להתחשב בהן בקביעת מתחם העונש ההולם (שהן נסיבות שקשורות באופן ענייני לנסיבות ביצוע העבירה), וסעיף 40יא' לחוק העונשין מונה את הנסיבות שבית המשפט רשאי להתחשב בהן בגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם.

8. הצדדים חלוקים באופן שבו יש לראות את כתב האישום, האם הוא חובק אירוע אחד או שכל אישום מגלם אירוע אחד (במובן סעיף 40ג' לחוק העונשין). לעמדתי יש לראות באישומים הראשון והשלישי (שעניינם ביצוע עסקאות סם עם אותו סוכן) אירוע אחד, שיש לקבוע לגביו מתחם עונש אחד. מדובר במעשים דומים, שבוצעו באותו מקום גיאוגרפי מוגדר, ועסקאות הסמים התבצעו בין הנאשם שמכר את הסמים לבין אותו סוכן משטרתי. עוד עולה מנסיבות ביצוע העבירות כי מדובר בדפוס פעולה זהה, בפעולות זהות שננקטו ובאותו סוג של סם שנמכר. בהקשר זה מקובל עליי הטיעון כי במובן מסוים מספר עסקאות הסם שבוצעו תלוי במידה רבה במספר פניותיו של הסוכן אל הנאשם. גם העובדה כי העבירות בוצעו בהפרש של יומיים, מלמדת על הזיקה ההדוקה בין המקרים (ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל

(פורסם בנבו, 29.10.2014); רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.5.2015); ע"פ 4289/14 **חנונה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.1.2015); והשוו ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (פורסם בנבו, 3.9.2015) (להלן: עניין **דלאל**); וכן ראו תזכיר הצעת חוק (תזכיר חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת בענישה - תיקונים שונים), התשע"ו-2015). על כן, יש לראות באישומים הראשון והשלישי אירוע אחד. אינני מתעלם מכך שהאישום השלישי כולל גם עבירות נוספות של החזקת סמים ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, אולם חרף הערך המוגן השונה בעבירה האחרונה, ולנוכח נסיבות ביצועה איני סבור שיש לבדלה מיתר העבירות ולקבוע בגינה מתחם שונה.

לצד זאת, אני סבור כי יש לראות באישום השני, שעניינו הפרת הוראה חוקית, אירוע נפרד. מדובר בעבירה אשר הערך המוגן שבה שונה בתכלית השוני מיתר העבירות; כאן יש ליתן ביטוי לכך שהנאשם הפר הוראה שניתנה על ידי בית המשפט אשר מנותקת מהעבירות מושא תיק זה; בנוסף לכך, דווקא העובדה כי במהלך ההפרה בוצעו על ידי הנאשם עבירות נוספות משמעותיות, מחדדת ומדגישה את הבסיס השונה המונח ביסוד העבירות ומוביל למסקנה כי מדובר באירוע שונה (השוו: עניין **דלאל**).

9. אין צורך להרחיב על פגיעתם הרעה של הסמים בחברה ובחוסנה. אלה פוגעים בבריאות הציבור וגורמים לפגיעות שליליות נוספות שנגרמות על ידי "צרכני הקצה" של הסמים כגון; עבירות רכוש, אלימות ותופעות חברתיות שליליות נוספות. במקרה שלפנינו מדובר במי שהיווה חוליה בהפצת הסמים; זה אשר מכר את הסמים. בע"פ 4484/05 **גונן שגב נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנבו], 8.8.2006, צוינו דברים אלה:

"נגע הסמים מכלה בישראל כל חלקה טובה. כמות המילים שהושמעו באשר לצורך להילחם בנגע זה היא אין סופית. אין לך בית משפט בכל ערכאה שהיא, שלא חוזר על האמירות שעניינן המלחמה שהוקדשה לביעור התופעה, ענישה מחמירה ככלי מרכזי במלחמה זו, והצורך להכות בכל אחת מחוליות הפצת הסם בין אם מדובר בבלדר, ובין אם מדובר במי שמעמדו בהיררכיה באותה פעולה ספציפית שעליה נסוב הדין, גבוה יותר".

10. במקרה שלפנינו הורשע הנאשם בביצוע עבירות של סחר בסמים מסוכנים בשתי הזדמנויות המפורטות באישומים הראשון והשלישי. האישום הראשון מפרט ביצוע מכירה של סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 1.57 גרם נטו תמורת סך של 100 ₪. באישום השלישי, מתוארת עסקת סמים נוספת שבוצעה כעבור יומיים במהלכה מכר הנאשם סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 3.09 גרם נטו תמורת הסך של 200 ₪. באותו מעמד גם החזיק הנאשם סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 3.15 גרם נטו לצריכתו העצמית. מהנסיבות העולות מהכרעת הדין, עולה כי העבירות בוצעו לאחר שרוכש הסמים פנה טלפונית אל הנאשם, וביקש לרכוש ממנו סמים, ורקירת הקשר לביצוע עסקאות הסמים כללה התקשרויות טלפוניות, והגעה למקום מפגש שמצוי במרחב הציבורי בעיר נהריה.

11. בהכרעת הדין קבעתי כי עסקאות הסם בוצעו בעקבות פעילותו של סוכן המשטרה ובעקבות פניותיו של זה האחרון אל הנאשם לרכוש סמים. פסיקת בית המשפט העליון קבעה - על דרך העקרון - כי פעולות שמבוצעות על ידי סוכן משטרה אינן פוטרות את העברין מאחריות פלילית, אולם הן עשויות להביא להקלה בעונשו. ראו: רע"פ 1201/12 **קטיעי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.1.2014), פסקה 7 לפסק הדין; ע"פ 15/78 **ביבס נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(3) 64 (1978); ע"פ 360/80 **מדינת ישראל נ' אפנג'ר** פ"ד לה(1) 228, 235. אולם המידה שבה פעילות הסוכן עשויה להביא להקלה בעונשו של הנאשם תלויה מטבע הדברים בנסיבות העניין ובעיקר בהיקף פעולות השידול וההדחה שבוצעו על ידי הסוכן. הנסיבות האמורות רלוונטיות לקביעת המתחם, בהיותן נסיבות לגבי "חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה" כאמור בסע' 40ט'(א)(2) לחוק העונשין. כדי לעמוד על היקף הפעולות שבוצעו על ידי הסוכן ניתן להידרש לקביעות בהכרעת הדין, שם קבעתי בין היתר כלהלן:

"לאור הראיות שפורטו לעיל, טענתו של הסנגור כי מדובר בפעולות שידול קיצוניות ומכאן כי מדובר בהדחה חמורה, נדחת מכל וכל. נהפוך הוא, מהראיות עולה כי מלבד עצם הפניה של הסוכן אל הנאשם, לא בוצעו פעולות משמעותיות של שידול והדחה. ניתן לומר כי לאחר שהראיות הונחו בפני בית המשפט התמונה התבהרה והתחדדה יותר וממנה עולה שפעולות ההדחה הן לא משמעותיות ואף מזעריות; בבחינת יותר מאשר הסוכן רצה לקנות, הנאשם חפץ למכור"

12. העבירות הכלולות באישום הראשון והשלישי בוצעו בתאריכים 28.3.2016 ו- 30.3.2016. אכן, מקובלת עליי טענת ב"כ המאשימה כי העובדה שהעבירות בוצעו מקום שהנאשם היה בעיצומו של הליך משפטי אחר, נושאת חומרה. כעולה מהמסמכים הקשורים בהליך הקודם בו נדון הנאשם (ת"פ 39346-03-14; ראו טמ/2), ביום 29.3.2016 ניתן גזר דין בו הושת על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של 26 חודשים (שהופחת לאחר מכן בערעור). והנה, יום לפני מתן גזר הדין, ביצע הנאשם את העבירה מושא האישום הראשון. יתרה מכך, עם מתן גזר הדין נתבקש עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל ובית המשפט נעתר לבקשה. אלא שבתוך תקופת העיכוב, בוצעה העבירה הנוספת מיום 30.3.2016 מושא האישום השלישי. העובדה כי העבירות בוצעו בצלו של ההליך המשפטי הקודם; אחת מהן אף בוצעה בתוך תקופת עיכוב הביצוע ותוך הפרת התנאים בהם נתון הנאשם (כפי שפורט באישום השני) - מעידות על כך שערכים נורמטיביים של כיבוד החוק והחלטות בית המשפט, אינם מבין הערכים שהנאשם נושא בכליו.

13. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בגין עבירות דומות לעבירות בהן הורשע הנאשם הוטלו עונשים הכוללים מאסרים בפועל שרוצו בעבודות שירות וכן מאסרים בפועל של ממש. ראו בין היתר רע"פ 3627/13 **שדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.5.2013) - שם הוטל מאסר בפועל לתקופה של 7 חודשים בגין שתי עסקאות סמים; ע"פ ג' 691-02-10 **מדינת ישראל נ' עזרא** (2.1.2010) - שם הוטלו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; ע"פ פ' 70783/05 **לבקוביץ' נ' מדינת ישראל** (21.1.2007) - שם אושר עונש של 6 חודשים מאסר בפועל שרוצו בעבודות שירות בגין שתי עסקאות סם, בעניין זה נטענו נסיבות משמעותיות של הדחה; ע"פ ג' 22938-07-12 **מדינת ישראל נ' סויסה** (28.1.2013) - שם הוטל עונש של 8 חודשי מאסר בפועל בגין עסקת סם; ת"פ (ת"א) 49973-07-12 **מדינת ישראל נ' הורנשטיין**

(31.12.2012) בו נקבע בין היתר מתחם לעבירה סחר בסם מסוג חשיש תמורת 300 ₪ מתחם הנע בין 5-12 חודשי מאסר.

14. באישום השלישי צוין כי עם הגעת השוטרים זרק הנאשם על הרצפה את הכסף שקיבל מן השוטר ואת הסמים שהחזיק ובגין מעשים אלו, הורשע בין היתר בעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. עבירה זו באה להגן על טוהרו של ההליך השיפוטי ולמנוע הסתרת ראיות מבית המשפט, וכך לחשוף אותו לחוסר מידע. אולם נראה כי מדובר בעבירה שבוצעה בנסיבות קלות מאוד, ועל כן מידת הפגיעה בערך המוגן אינה מן הגבוהות.

15. לאור המובא לעיל, אני סבור כי מתחם העונש ההולם כולל מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים עד 18 חודשים, בנוסף למאסר מותנה ופסילת רישיון נהיגה. לנוכח העובדה כי הנאשם מרצה מאסר בפועל לתקופה לא קצרה ולאור המאסר בפועל שיוטל עליו בתיק זה, אינני רואה לכלול במתחם קנס.

16. באישום השני הורשע הנאשם בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית. עבירה זו באה להגן על הערך הטמון בכיבוד החלטות בית המשפט, ומגלם את הצפיה כי האזרח ישעה להחלטות בית המשפט ויפעל על פיהן, ומכאן באה העבירה להגן על שלטון החוק. כפי שעולה מכתב האישום, בהליך קודם נשפט הנאשם למאסר בפועל בגזר דין שניתן ביום 29.3.2016 במסגרת ת"פ 39346-03-14. בהחלטה שניתנה באותו יום נקבע כי הנאשם יהיה נתון במעצר בית מלא בבית הוריו בנהריה וזאת עד ליום 1.5.2016 מועד תחילת ריצוי העונש. אלא שביום 30.3.2016 עזב הנאשם את הבית. ההפרה לוותה בביצוע עבירה חמורה - זו המתוארת באישום השלישי, ומכאן החומרה בנסיבות ביצוע עבירה זו (עם זאת אזהיר את עצמי שלא אשקול את השיקול בדבר ביצוע עבירה תוך הפרת ההוראה החוקית לחומרה פעמיים - לנוכח האמור בסעיף 12 לגזר הדין לגבי העבירה מושא האישום השלישי). סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין עבירה זו, נע בין מאסר על תנאי ברף התחתון למאסר בפועל לתקופה של ששה חודשים.

17. מנסיבות העניין, לא נראה כי קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה. יצוין בהקשר זה כי כעולה מגזר הדין בהליך הקודם, בית המשפט הלך לקראת הנאשם כברת דרך עת אפשר לו בהזדמנויות רבות להשתלב בהליך שיקומי, אולם הנאשם שב ובעט בניסיונות אלה (ראו סעיפים 4-7 לגזר הדין טמ/2), ולא השכיל לנצלן כדי לשקם את דרכיו.

18. אשר לנסיבות הקשורות בגזירת העונש בתוך המתחם, אפרט להלן את הנסיבות שעמדו לנגד עיניי:

א. הנאשם יליד 1993. מלבד ההרשעה מושא ההליך הקודם (טמ/2; ובשים לב לתוצאת הערעור), לחובת הנאשם הרשעות קודמות. עיון בגיליון ההרשעות הקודמות מלמד כי הנאשם הורשע בעבר בעבירות רבות ומגוונות, בין היתר: עבירות רכוש, איומים, אלימות והפרת הוראה חוקית. הנאשם ריצה בעבר מאסרים בפועל.

ב. כפי שצוין לעיל, בהליך הקודם, שבו הורשע הנאשם בעבירות של הונאה בכרטיס חיוב, נדון למאסר בפועל והופעלו תנאים שהיו תלויים ועומדים נגדו. הנאשם החל בריצוי המאסר בפועל ביום 6.4.2016, וגזר הדין ניתן בעוד הוא מרצה מאסר בפועל. במקביל לריצוי המאסר היה הנאשם עצור עד תום ההליכים, דבר אשר מן הסתם גרם לשלילת מספר זכויות בתור אסיר, ובכך יש להתחשב במידה מסוימת.

ג. אמנם, ניתנה על ידי בית המשפט הכרעת דין מפורטת, אולם הנאשם לא כפר בעובדות כתב האישום אלא העלה טענה משפטית. יש להתחשב אפוא באופן בו בחר הנאשם לנהל את הגנתו, עובדה שיש בה כדי להוות משקל לקולה בעת גזירת העונש.

ד. לבסוף, אינני מתעלם מדבריו של הנאשם, שהביע רצון לנצל את תקופת מאסרו כדי לשקם את דרכיו.

19. בהינתן שני המתחמים שנקבעו, הרי שלפי סעי' 40(ב) לחוק העונשין בית המשפט רשאי לקבוע עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים, לאחר קביעת מתחם נפרד לכל אירוע. איני רואה לפסוק עונש נפרד לכל אירוע אלא עונש כולל למכלול האירועים, זאת בשים לב לנסיבות העניין הכוללות הזיקה בין האישומים, רצף המעשים, הקרבה בזמן בין המעשים ולכך שהם בוצעו בפרק זמן מצומצם.

20. מה היחס בין תקופת המאסר שתוטל על הנאשם בתיק זה לבין תקופת המאסר שהוטלה בהליך הקודם? בעוד שהמאשימה עותרת להטלה העונש במצטבר, הנאשם סבור שיש להפעיל כלל חפיפה, בשיעור של מחצית העונש לפחות. יוטעם כי למקרים אלה נועד בדיוק סעיף 45 לחוק העונשין, אשר קובע את "ברירת המחדל" במקרה בו לא קבע בית המשפט הוראות בעניין היחס בין תקופות המאסר. בית המשפט העליון הבהיר לגבי סעיף 45 לחוק העונשין כי **"מדובר בהוראה טכנית-פרשנית-ניטרלית, שנועדה אך למלא את החסר מקום שבו המשפט לא קבע במפורש אם העונשים ירוצו באופן חופף או במצטבר. הוראה זו אינה קובעת עקרון מנחה של חפיפת עונשים ולא הכרעה ערכית לפיה בנסיבות כאלה ראוי לקבוע עונשים באופן חופף"** (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.2.2015); לעמדה אחרת הוראה בהוראת סעיף 45 לחוק העונשין כקביעה ערכית ראו: ע"פ 237/80 מדינת ישראל נ' קורטאם, פ"ד לד(4) 576, 577 (1980). אינני מוצא טעם מוצדק בנסיבות מקרה זה, לאור נתוניו של הנאשם ולאור נסיבות ביצוע העבירות, להטיל את העונש בתיק זה בחופף לעונש שהנאשם מרצה בתיק אחר. חפיפה שכזו משמעותה, ביטול חלק מן העונש הראוי שיש להשית על הנאשם בגין כל פרשה ופרשה. בהינתן שכל תיק עומד בפני עצמו ואין בינו לבין התיק האחר זיקה כלשהי, אין כל הצדקה לחפיפת העונשים ולו באופן חלקי. ככל שתעלה טענה שעניינה סמיכות הזמנים בין מועד מתן גזר הדין בהליך הקודם, לבין ביצוע העבירות בתיק זה, הרי סמיכות זו לא רק שאין בה למשוך לכיוון חפיפת העונשים, אלא שהיא מטה את הכף לכיוון התוצאה ההפוכה.

21. בתיק זה נעצר הנאשם ביום 30.3.2016 והחל לרצות עונש מאסר בפועל במסגרת הליך קודם ביום 6.4.2016. מובן כי יש לנכות את ימי המעצר למן יום 30.3.2016 ועד 6.4.2016. סוגיה נוספת

שמתעוררת היא כיצד יש לנהוג ביחס לבקשת הסנגור לניכוי ימי המעצר הנוספים, במהלכם היה הנאשם גם אסיר. בעניין זה הפנה הסנגור לע"פ 9277/11 ג'באלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, פסקה 16, 27.12.12). במקרה זה ראה בית המשפט העליון לנכות חלק מתקופת המעצר שחפפה למאסר המערער בתיק אחר, לפי חישוב הסנגור 70% מתקופת המעצר נוכתה. ראשית, לא מצאתי בקביעת בית המשפט את היחס לו טוען הסנגור (ניכוי 70%). שנית, המדובר בסמכות שבשיקול דעת והיא תלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (השוו: תפח (חי') 18488-12-15 מדינת ישראל נ' אבשייב (פורסם בנבו, 6.7.2016); ת"פ (חי') 52009-02-15 מדינת ישראל נ' ונד (פורסם בנבו, 20.6.2016)). בנסיבותיו של מקרה זה, רוב השיקולים מושכים למסקנה שאין לנכות מתקופת המאסר את אותה תקופה בה היה הנאשם עצור-אסיר. ראשית, יש לזכור כי הנאשם נעצר כאשר עונש המאסר בתיק האחר היה מעוכב (ראו ההחלטה בסוף גזר הדין במוצג טמ/2), אולם תחילת המאסר בפועל הוקדמה לבקשת הנאשם. הקדמת תחילת ריצוי העונש נעשתה כדי להתחיל למנות את ימי המאסר בתיק האחר תוך תקופת המעצר בתיק זה; אמת, שיקול זה יפה רק לחלק קטן מהתקופה, שכן ממילא תחילת ריצוי העונש נקבעה ליום 1.5.2016. שנית, הנסיבות הכוללות של המקרה, במיוחד העובדה כי הנאשם ביצע את העבירות בסמיכות למועד מתן גזר הדין, תוך תקופת עיכוב ביצוע העונש, ותוך הפרת תנאי העיכוב - מצדיקות העברת מסר ברור ומרתיע. לבסוף, יש לזכור כי מדובר בתקופה למן 6.4.2016 ועד למועד מתן גזר הדין כלומר תקופה קצרה של כחמישה חודשים. יחד עם זאת, ובתתי את הדעת להקשחת תנאי הכליאה בעקבות ההחלטה על המעצר, אני רואה לנכות תקופה של חודש אחד בלבד מהתקופה בה היה הנאשם אסיר-עצור.

22. סיכומם של דברים, שהעונש שיוטל על הנאשם בתיק זה יהיה במצטבר לעונש שהוטל בהליך הקודם, ומן העונש ינוכה חודש אחד מכלל התקופה בה היה הנאשם בסטטוס של עצור-אסיר, בנוסף לתקופה בה היה בסטטוס של עצור בלבד (ולא גם אסיר) בגין תיק זה.

23. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים, מתקופה זו יש לנכות חודש ועוד שמונה ימים (8 ימי המעצר בהם הנאשם לא היה אסיר: מיום 30.3.2016 ועד 6.4.2016; וחודש נוסף מהתקופה בה היה עצור-אסיר).

את יתרת המאסר בפועל לאחר ניכוי תקופת המעצר כנ"ל, ירצה הנאשם במצטבר למאסר אותו מרצה כעת בתיק אחר.

6 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך שלוש שנים, עבירה מסוג פשע לפי פקודת הסמים המסוכנים ויורשע בה.

2 חודש מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך שנתיים, עבירה מסוג עוון לפי פקודת הסמים המסוכנים או עבירה של הפרת הוראה חוקית ויורשע בה.

אני פוסל א הנאשם מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה, פסילה בפועל, למשך 12 חודשים.

אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה למשך 12 חודשים. הפסילה תהיה על תנאי והתנאי כי במשך 3 שנים לא יעבור הנאשם עבירה על פקודת הסמים המסוכנים ויורשע בה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום 06/09/16 במעמד הנוכחים.

מוחמד עלי, שופט